

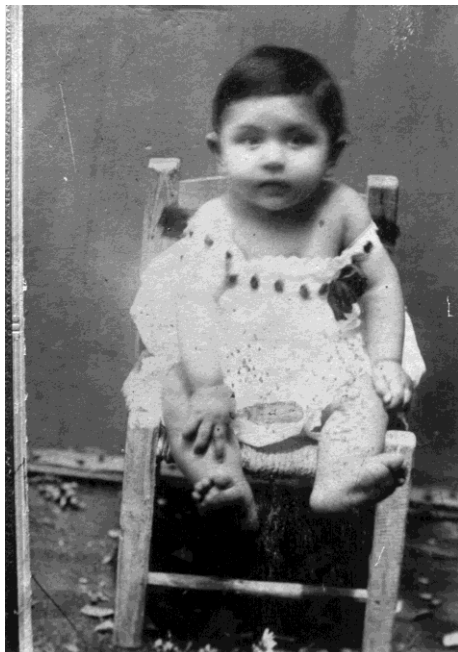
ΥΠΟΤΙΤΛΟΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΩΝ ΝΙΚΟΥ ΒΡΑΧΙΜΗ

Ο Κώστας Λοΐζου Βραχίμης, εθελοντής στον Ελληνικό Στρατό, όταν πολεμούσε μαζί με τον Παύλο Μελά, στη Μακεδονία (αριστερά), και αξιωματικός στους Βαλκανικούς πολέμους 1912-1913, μαζί με ένα συνάδελφό του αξιωματικό.

Ο Νίκος Βραχίμης σε πολύ μικρή ηλικία το 1915. Ως ο πρώτος γιος της οικογένειας έπρεπε οπωσδήποτε να φωτογραφηθεί από τους περήφανους γονείς του.

Η Δέσποινα Χατζή-Παναγή και ο Σάββας Βραχίμης στην επίσημη φωτογραφία των γάμων τους το 1912 ή 1913.

Ο Σάββας και η Δέσποινα Βραχίμη με το τρίτο παιδί τους, τον Γιώργο, στα γόνατα, ενώ ο πρώτος γιος, ο Νίκος, είναι στο κέντρο και η Ελένη καθισμένη μπροστά σε καρεκλίτσα. Ο μικρός Γιώργος φορά το ίδιο ρούχο που πρωτοφόρεσε ο μεγάλος του αδελφός, όταν ήταν περίπου στην ίδια ηλικία. Τότε, ακόμα και οι εύπορες οικογένειες, δεν πετούσαν τα ρούχα εύκολα, διότι δεν ζούσαν σε καταναλωτική σπάταλη κοινωνία.

Η Δέσποινα και ο Σάββας Βραχίμης με τα τρία πρώτα παιδιά τους. Από αριστερά ο Γιώργος (1918), η Ελένη (1916), και ο Νίκος (1914), με ωραίο ναυτικό κοστούμακι (δεξιά).

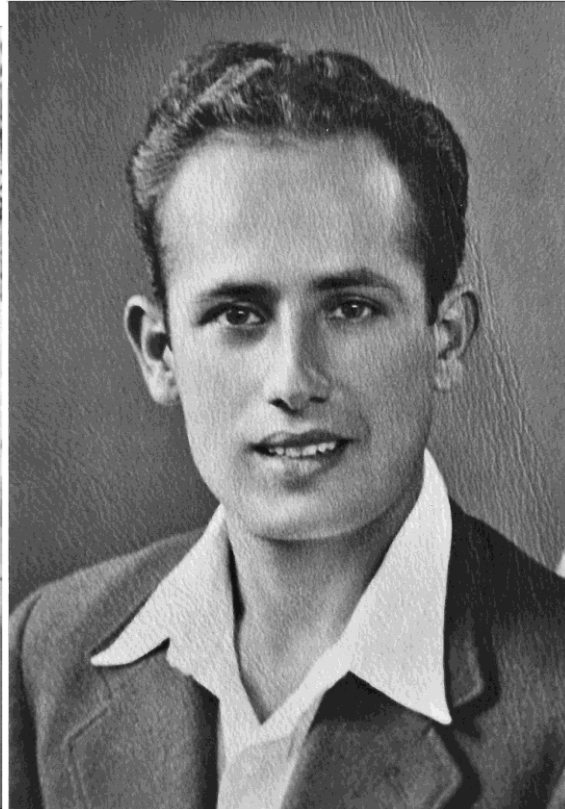
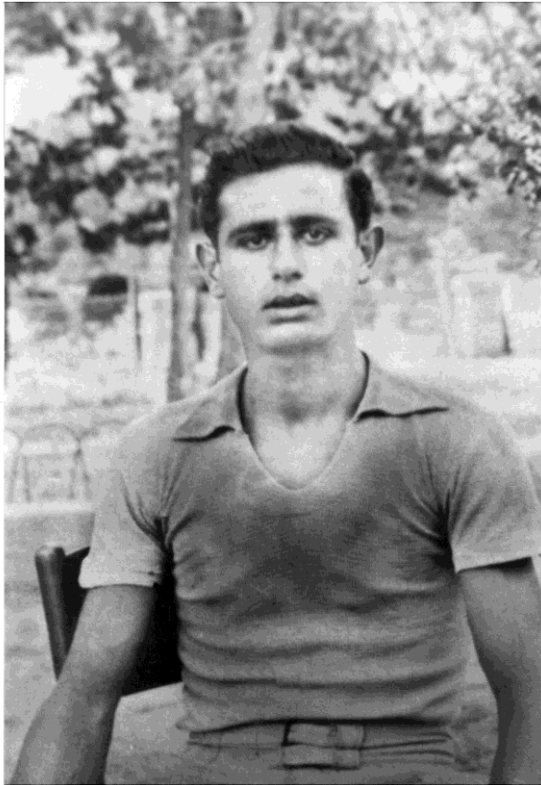
Η Δέσποινα Βραχίμη το 1926, καθισμένη στο κέντρο, πλαισιώνεται από την αδελφή της Αναστασία Κωνσταντινίδη και τα πέντε παιδιά της, το Γιώργο και το Νίκο με τη στολή του Γυμνασίου, στα δεξιά της, την Άδα, τον Αντώνη και την Ελένη μπροστά.

Ο Νίκος Βραχίμης, τερματοφύλακας στην ομάδα ποδοσφαίρου του *Ελληνικού Γυμνασίου Βαρωσίων*, τη σχολική χρονιά 1931-32, ποζάρει πατώντας με το δεξί τη μπάλα.

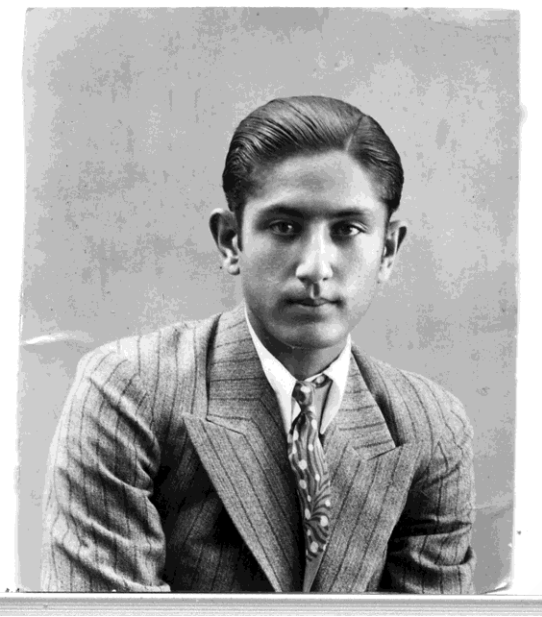

Η Άδα Βραχίμη σε φωτογραφία, πριν αναχωρήσει για το *Αμερικανικό Κολλέγιο* της Βηρυτού όπου σπούδασε νοσηλευτική, το 1938. Τη χάρισε στον αδελφό της που την είχε πλάι στο γραφείο του "για να αγιάζει τον τόπο", και που "*Έχει ένα καπελάκι που μοιάζει με αγνό φωτοστέφανο και θυμίζει πάντα ένα φως που δεν είναι αυτού του κόσμου*" (αριστερά πάνω). Η Άδα Βραχίμη με τη στολή της νοσοκόμας στο *Αμερικανικό Κολλέγιο* της Βηρυτού (δεξιά πάνω)

Ο Αντώνης Βραχίμης, που διακρίθηκε ως άριστος παίκτης στην πετόσφαιρα και στη ρίψη δίσκου στο στίβο (κάτω αριστερά) και ο Γιώργος Βραχίμης που η μετανάστευση του στη Νότιο Αφρική, το 1939, έφερε τόσο πόνο στην οικογένεια και έκανε τον Νίκο Βραχίμη να γράψει το διήγημα "Ο αδελφός μου ο Υβ", το 1940 (δεξιά).

Ο Νίκος Βραχίμης λίγο πριν αναχωρήσει για να παρακολουθήσει ιατρική στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, το 1932.

Οι τρεις αχώρισες φίλες, η Ελένη Θεμιστοκλή Χρήστου (αργότερα σύζυγος του Νίκου Βραχίμη), με την Άδα και την Ελένη Βραχίμη, το 1935, στη βραχώδη περιοχή, που αργότερα κτίστηκε το ξενοδοχείο Κωνσταντία.

Η Άδα, και η Ελένη, αρχές της δεκαετίας του 1930 (δεξιά).

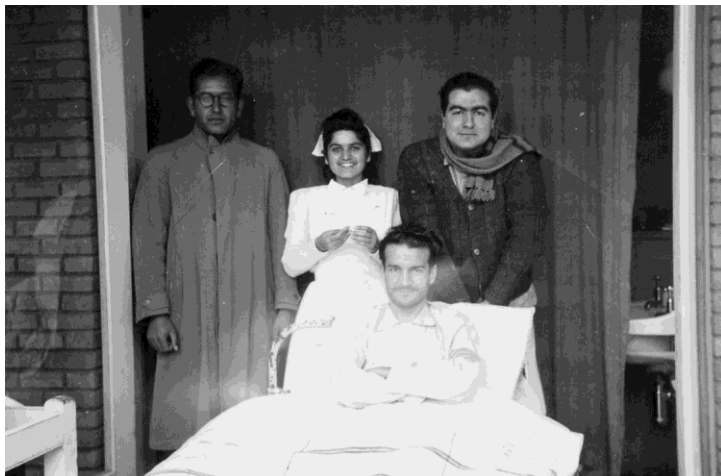
Η γιαγιά Ελεγκού Χατζή-Παναγή, η Δέσποινα και ο Σάββας Βαχίμης καθισμένοι μπροστά και πίσω, όρθια, τα τρία μεγαλύτερα παιδιά τους, η Ελένη, ο Νίκος και ο Γιώργος, όταν ο Νίκος εργοδοτήθηκε στην τράπεζα *Μπάρκλεϋς* το 1938.

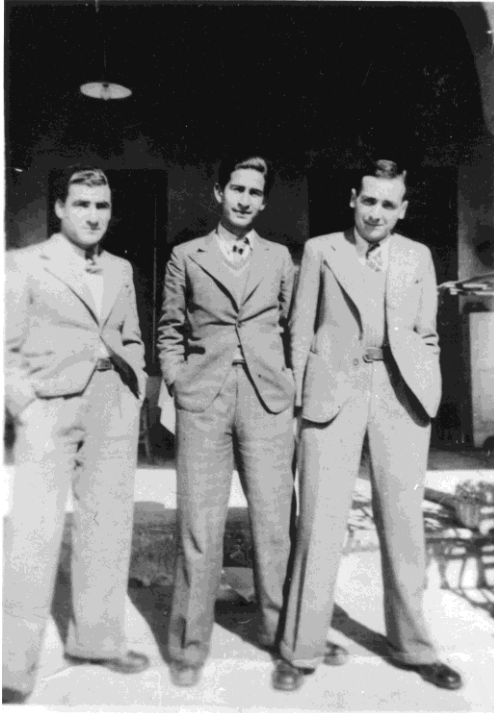
Ο Νίκος Βραχίμης στην πλατεία Τροόδους χαίρεται τα χιόνια, μέσα της δεκαετίας του 1940.

Ο Νίκος Βραχίμης σε μια του επίσκεψη στο Σανατόριο της Κυπερούνας με την αδελφή του Άδα, που ήταν τότε προϊσταμένη νοσηλεύτρια.

Ο Νίκος Βραχίμης (αριστερά), με την αδελφή του Άδα, που είναι προϊσταμένη νοσηλεύτρια στο Σανατόριο της Κυπερούνας, μαζί με ένα ασθενή και κάποιο συγγενή του, μέσα της δεκαετίας του 1940.

Ο Ντίνος Μ. Φιλίππου (άκρο δεξιά), μαζί με δυο φίλους του, τον Σαβέρα Θ. Σαββίδη (που αργότερα παντρεύτηκε την Ελένη Βραχίμη), και τον Μίκκο (Διομήδη) Σωτηριάδη, σε εκδρομή στο μοναστήρι του Κύκκου, γύρω στο 1940(δεξιά).

Ο Νίκος Βραχίμης όταν ήταν στενός φίλος με τον Ντίνο Μ. Φιλίππου.

Ο Γάμος του Γιώργου Βραχίμη με την Κρέουζα (Ρόζη) Κασιμάτη στο Bloemfontein της Νοτίου Αφρικής στις 24 Αυγούστου 1947. Η φωτογραφία που έκανε τον αδελφό του το Νίκο να σκεφτεί και ο ίδιος το ενδεχόμενο να παντρευτεί και να κάνει δική του οικογένεια.

Ο Σάββας Βραχίμης τοακιμένος από το δυσβάσταχτο χρέος, αρχές της δεκαετίας του 1940.

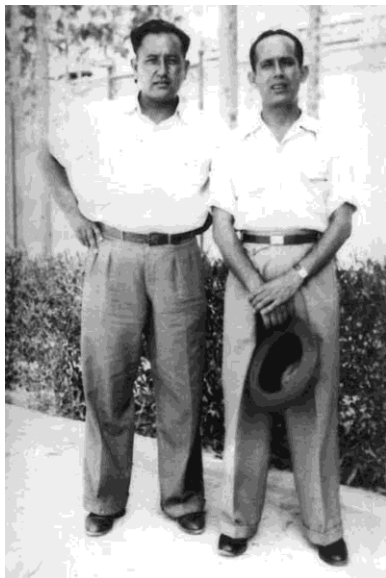
Ο Αντώνης Βραχίμης σε ώρα εργασίας στο *Wardof Café*, στο Bloemfontein της Νοτίου Αφρικής.

Η φωτογραφία των γάμων της Ελένης Θεμιστοκλή Χρήστου και του Νίκου Βραχίμη το 1949 στο Βαρώσι.

Η φωτογραφία από τον ορθόδοξο γάμο της Ρώμηλης Μαργαρίτη και του Αντώνη Βραχίμη που έγινε στο Βαρώσι το 1959, όπως τους φωτογράφησε ο Κ. Βασιλείου.

Τα δυο αδέρφια Νίκος και Γιώργος Βραχίμης όταν ο τελευταίος γύρισε στην Κύπρο το 1952, για να δει τη μάνα του λίγο πριν πεθάνει.

Ο Αντώνης και ο Γιώργος Βραχίμης, πολύ καλοί κυνηγοί με το θήραμά τους στη Νότιο Αφρική.

Ο Αντώνης και ο Γιώργος Βραχίμης σε μεγάλη ηλικία, στο Bloemfontein της Νοτίου Αφρικής.

Ο Νίκος Βραχίμης, δεξιά, μετά το τέλος μιας ομιλίας του, δέχεται απρόσμενα ένα μπουκέτο λουλούδια από την κόρη του Δέσποινα ενώ πίσω της ο αδελφός της Σάββας την ενθαρρύνει να προχωρήσει.

Ο Νίκος Βραχίμης με το γιο του Σάββα.

Η Άδα Βραχίμη-Χριστοδουλιδη και η Ελένη Βραχίμη-Σαββιδη σε μεγάλη ηλικία. Στο βάθος φαίνεται η φωτογραφία τους στην ίδια στάση όταν ήταν στην πρώτη τους νύφη.

Ο Νίκος Βραχίμης στο τελευταίο προσκύνημα του στην Ελλάδα, (δεύτερος από αριστερά), δυο μήνες πριν από το θάνατό του, μαζί με τον εξάδελφο του Ντίνο Λ. Βραχίμη (αριστερά), το γιο του Σάββα και τον φίλο του Αντώνη Παπαντωνίου, φοιτητή τότε της *Ανωτάτης Εμπορικής* (δεξιά).

Το ερημωμένο σήμερα σπίτι του Νίκου Βραχίμη στη μέση του κατάξερου και χορταριασμένου πια περιβολιού του.

Το αρχοντικό σπίτι του Σάββα Βραχίμη όπως διατηρείται σήμερα ερειπωμένο, εντός της περιφραγμένης πόλης της Αμμοχώστου. Δεξιά πάνω, λεπτομέρεια στη σιδεριά της, όπου διακρίνεται η ημερομηνία που χτίστηκε, 1911.

Πίσω από το συρματοπλέγμα διακρίνεται το αρχοντικό του Σάββα και της Δέσποινας Βραχίμη (δεξιά), και το διπατο σπίτι της αδελφής της Δέσποινας, Αναστασίας Ζαχαρία Κωνσταντινίδη (αριστερά). Μπροστά η πινακίδα που έχουν βάλει τα κατοχικά στρατεύματα από το 1974, απαγορεύοντας την είσοδο στους νόμιμους κατοίκους της περιφραγμένης πόλης.

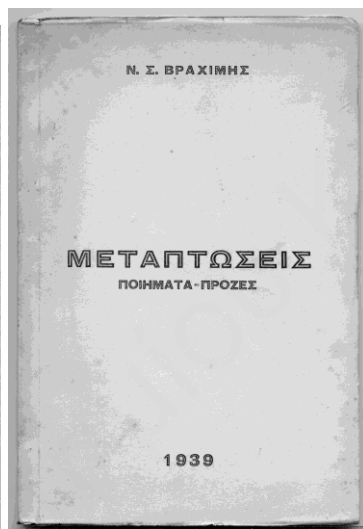
Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ
(Αυτοβιογραφία)

Είμαι ο κύριος . . . . . Γυρτώ ένα όνομα για τον έαυτό μου. Περιοδικά βάζω και ή δουλειά μου δεν ικανοποιείται να βλέπει την ιδιότητα της κάτω από τα συνηθισμένα ονόματα. Ίσως να πρέπει και να με παραστήσει. Είναι και ταύτα. Μήπως έχω ξέφυγε ποτέ εμένα! Όστε δεν είναι μόνο ή εύνοια της πρώτης εμφανίσεως που με βασανίζει με το γόητρο της. 'Αν' αυτό το όνομα γορεύει πολλά. Θα πρέπει άσχημα και να με βοηθήσει να καταλάβω ποιος είμαι επί τέλους. Είμαι ένας περιωδεδών, είπα. Θα ενδιέφερε, αντιλαμβάνομαι, το βλαπτερό μου επάγγελμα. Όμως αν' το επάγγελμά μου είναι ένα μουσικό που δεν κροβόται, είναι και μία κατάσταση στην οποία δεν προσαρμόζεται ή αντίληψη.

"Εφίση ο καιρός 'όραχτιό από ή βεβαιότητα μιας μόνιμης κατάστασης. Δεν με κρατάει ή ηλικία μου.

Πρός το παρό βλοκούμε εβδ. Περπατά από την άρα που υλοτομή από τον ούρανο ή νύχτα και πάτησε δειλά, πάνω στα δάχτυλα, τη κρουσή πορφύρα του ήλιου. Έκείνος έκανε ακόμη ένα βήμα προς τα κάτω, ένα από τα τελευταία του βήματα και άφησε πάνω στα μαύρα της πόδια τη χλωμή αναγένεια του φωτός. Όταν άρχισε ή νύχτα—η άρχισε άμέσως—να περπατάει πάνω στη γη, ή χλωμή αναγένεια διαλύθηκε σε χλωμοκόκκινη, χλωμοκίτρινη, χλωμή γαλάζια ύσφια βόξας και κόχχιας. Έπειτα τα έβουσε δια μένα τίναγμα τάνισμων φτερών της.

Είπα μόνον χρώματα μέσα στη ζωτική παλμή μου. Τότες αναστέναν και πέθαναν πριν ανόσιου. Υστερότερα ένιωσα το λυγμό—έρχεται πάντα σ' αυτή την ώρα του θεού—που σταμάτησε την άνατηή μου για πάντα δευτερόλεπτα. Είπε μία ιστορία που πώα να τη συνήθισα. Με συνοδεία σχεδόν παντού στις άχανεις εχτάσεις της περιούσιος μου. Και κοιτάει πάντα κανίνα δευτερόλεπτα, όσο και ή χλωμή ύσφια της βόξας και της κόχχιας, πριν ή νύχτα προστάσει να κορυπαχθεί τελειωτικά ζωχίζοντας την πορφύρα του ήλιου. Άλλα περπατά. Περ-

Το εξώφυλλο που φιλοτέχνησε ο ζωγράφος και χαράκτης Τηλέμαχος Κάνθος για το μυθιστόρημα του Ν. Βραχίμη *Ο Άγνωστος* το 1944 (αριστερά), και η πρώτη σελίδα(δεξιά). *Μεταπτώσεις*, η τρίτη και τελευταία ποιητική συλλογή που εξέδωσε το 1939.

Το Βαρώσι